

Wreedheid zonder grond

Jan Lauwers houdt niet van wereldbeelden
die met elkaar de strijd aangaan,
maar van beelden, schrijft Klaas Tindemans over
Needcompany's Macbeth

Nergens, in geen enkel ander stuk van Shakespeare, is de kloof tussen goed en kwaad zo duidelijk als in *Macbeth*. En nergens levert het verschil tussen de heilige, heldere taal van de feodale autoriteit (koning Duncan) en de pornografische, dubbelzinnige taal van het gewelddadige verlangen (de heksen) zo'n dramatische dynamiek op, zo onontkoombaar. Daarom is het een vreemde beslissing om de heksen,

als scenisch gegeven, uit een *Macbeth*-voorstelling te verwijderen, zoals Jan Lauwers doet bij zijn *Needcompany*. Nog merkwaardiger is zijn keuze voor de – technisch correcte, maar

dramatisch ondoorzichtige – vertaling van Willy Courteaux. Elke talige tegenstelling, elk hoorbaar verschil in tonaliteit is daarin opgeofferd aan filologische nauwkeurigheid. De tegenwereld is afwezig, niet zichtbaar en niet hoorbaar.

Je kan deze redenering echter ook helemaal omkeren. Precies omdat Lauwers geen polarisatie nastreeft, zoals haast alle *Macbeth*-ensceneringen dit onvermijdelijk doen, ont-

Macbeth - Needcompany / Phille Deprez

